

ULLA LUNDQVIST

Maddigan

ULLA LUNDQVIST

Maddigan

 SAGA
EGMONT

Ulla Lundqvist

Madigan

Saga

Madigan

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1999, 2019 Ulla Lundqvist och SAGA Egmont, an imprint
of Lindhardt og
Ringhof A/S Copenhagen
All rights reserved
ISBN: 9788726143768

1. E-boksutgåva, 2019

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

FÖRSTA DILEN:

Sorgeliga saker hända

1.

När jag nyss skrev ordet "sorgeliga" precis som det låter i en gammal sång som mormor sjunger ibland, så kom jag på att den där dagen när alltihop började, då hände det en rolig sak också. Fast den sorgliga var förstas störst, och viktigast. Den kom först också, så jag börjar med den.

Det var vid middagsbordet, vi åt ärtsoppa och pannkakor för det var torsdag. Det kändes i luften där i köket att pappa och mamma hade nånting på gång, nånting otrevligt. Jag tänkte först att kanske fröken hade ringt och sagt nåt om att jag måste skärpa mig i matte, för det måste jag, eller att mamma var arg för att jag ännu inte hade lagt undan mina sommarkläder som jag hade lovat. Efteråt önskade jag att det hade varit matten eller sommarkläderna. Det var det inte. Det var värre.

Först var det tyst vid matbordet en lång stund. På över fem minuter var det ingen som sa något mer än mamma. Hon sa "va du sörplar" till pappa, men det var inget konstigt. Det säger hon varje torsdag från september till maj.

Men efter fem minuter, ungefär, så harklade sig pappa ungefär som när han ska hålla tal. Han håller mycket tal, min pappa, för han är rektor, fast som tur är inte på mitt plugg. Jo, han harklade sig alltså, och så sa han:

- Jo Elvira.

Sen blev det inte mer. Men redan det att han sa mitt riktiga namn och inte Madigan eller Madde som alltid annars, det var olycksbådande. Mitt riktiga namn liksom hängde där och dallrade ängsligt just under kökslampan och väntade på nästa skräll. Jag tittade på mamma, men hon stirrade bara ner i sin soppa.

Pappa harklade sig igen.

- Jo Elvira.

Inte heller den här gången kom han någon vart, så jag sade så glatt och uppmuntrande jag kunde fastän hjärtat satt uppe i svalget nästan:

- Ja, det är ju mitt tjusiga namn.

Då såg pappa och mamma på varandra över bordet. Sen sa de nästan samtidigt:

- Jo, vi har tänkt flytta isär en tid. På prov, bara.

Flytta isär, tänkte jag i kursivstil för mig själv. De menar:

- SKILJAS? skrek jag sedan högt och gällt och tillade till allas häpnad:

- *Aldrig i helvete!*

- ELVIRA!!! ropade de då båda två, samtidigt igen och med både stora bokstäver och tre utropstecken.

Jag fattade varför, dum är jag ju inte.

- F'låt, sa jag. Jag menar aldrig i livet.

Sen blev det tyst igen. I den tystnaden tänkte jag som jag ofta gör - det är inte klokt vad vuxna är fega. Särskilt när de ska säga något viktigt eller obehagligt till barn. Och sedan tänkte jag: jag ska minsann inte hjälpa dem. De kan få sitta där och känna hur tystnaden liksom blir en tät dimma som sätter sig i halsen på dem så att de varken kan äta ärtsoppa eller hålla tal eller flytta isär. Fast sen kände jag hur det var i min hals i stället som dimman fastnade, och då slängde jag skeden i tallriken, rusade från bordet och in på mitt rum där jag kastade mig på sängen och bara tjöt som en gris.

Ganska snart stod de där i dörröppningen. Båda två. Det var mamma som först sa nånting den här gången:

- Madde lilla, sa hon.

Det lät lite bättre. När de använder namnet Elvira kan vad som helst hända - ja, det hade det ju redan gjort. Eller skulle snart, eller hur man ska säga.

- Jo Madde, fortsatte hon. Det är inte som du tror. Vi ska inte skiljas. Inte på riktigt. Inte nu i alla fall och kanske inte alls. Det är bara det du vet med mitt stipendium, jag skulle ju i alla fall åka till Frankrike. Nu har jag fått förlängt till åtta månader, och det är en chans som jag måste ta.

- Var det bara det? Men det visste jag ju! sa jag och torkade mig i ögonen med en flik av sängöverkastet. För det behöver ni väl inte snacka om *flytta isär* som om det var skilsmässa på gång? Du kommer ju hem igen. Va?

Jag kände mig faktiskt lite lättad men också ganska arg, fast då kom nästa skräll:

- Nja, riktigt så enkelt är det inte, sa pappa.

- Det finns en person till med i bilden, sa mamma. Om inte två.

- Tre kanske, typ, sa jag för att hjälpa till.

- Javisst, Madde. Med dej blir det tre, sa mamma. Och du är viktigast.

- På så vis, svarade jag med en röst som jag hoppades var kall som is, som det brukade stå i Kittyböckerna. Dom två oviktiga då, vad är dom för ena?

- Pappa är ganska förtjust i en dam på skolbiblioteket, svarade mamma.

- Och mamma umgås ju rätt mycket med Eje som tecknar till hennes böcker, det vet du ju, sade pappa.

Dam! Menar han Ingalill, hon som är så schysst och alltid pratar böcker när man kommer till pappas skola och

han sitter bakom rektorsdörren med röda upptagetlampan tänd?

Eje! Som vi har känt i hela livet, ja jag i alla fall. Som har målat av mig när jag var tre och sex och åtta och elva på tavlor som hänger i vår hall!

- Så ni ska hålla på och knulla med dom nu i åtta månader, sa jag och fattade inte hur jag vågade säga det ordet, men det var nog för att både pappa och mamma var så nervösa. Jag hade liksom övertaget. Du här och mamma i Frankrike. Snyggt!

Pappa och mamma tittade förfärade på varandra över mitt huvud. Så harklade sig pappa för tredje gången och tog på rektorsrösten:

- Madigan, jag är hemskt lessen, men det finns saker som man liksom inte kan diskutera med sina barn.

- Nä, dom ska man bara lura och trampa på, sa jag, men den här gången låtsades pappa inte om vad jag sa. Han bara fortsatte:

- När man har varit gift länge så går det liksom slentrian i äktenskapet, om du förstår det ordet. Vi tycker fortfarande om varandra, mamma och jag, men vi behöver få lite *perspektiv*.

- Och då är det här med mitt och Ejes stipendium ett bra tillfälle, fyllde mamma i.

- Att leva loppan med andra i sänghalmen! sa jag och både pappa och mamma hoppade till.

- Sånt språk, sa pappa. Vad läser du egentligen för böcker nu för tiden?

- Dom som din "dam" brukar ge mej när jag är på eran bibbla, svarade jag.

Just då ringde telefonen.

- Räddad av gonggongen, sa pappa.

Vad han nu menade med det.

2.

Det var mormor som ringde, skulle det visa sig.

Det är mormors fel – eller förtjänst, det beror ju på vad man tycker – att jag heter Elvira. När jag skulle födas för snart tolv år sen var det många som hade idéer om vad jag skulle heta. Vår familj är rätt stor kan man säga. Dels är det mormor och farmor – de är änkor båda två, farfar minns jag lite men morfar har jag aldrig träffat, och så är det alla mostrar, tre stycken, en faster och en farbror och deras fruar och barn, mina kusiner alltså. Men sen är det ännu fler. Mammans förre man och hans fru, och pappas båda förra fruar och deras män! Och deras barn som alltså är mina halvsyskon. Hänger du med?

Det gör jag knappt själv ibland, men det gör inte så mycket. Det som jag ska berätta har bara att göra med några stycken av alla trettiotre som hör till närmaste släkten. I vilket fall så har du som läser det här säkert dragit en viktig slutsats: min mamma och pappa är specialister på att skilja sig. Särskilt pappa. Det är ju för all del vanligt, i min klass har nästan hälften skilda föräldrar, en del är omgifta, en del inte. Men det som är ovanligt med oss i min släkt är att alla är sams. Pappa är god vän med båda fruarna och mammans förre man är nästan pappas bäste kompis. Sådant tycker alla i min klass är jättekonstigt, för deras pappor och mammor bara tål inte varandra.

Nu kanske du tycker att i så fall, då gör det väl inget om det blir en skilsmässa till? Om de i alla fall håller sams och till och med blir bästisar, och både damen Ingalill på bibblan och den där Eje är ju mysiga?

Glöm sånt! Tänk själv om dina föräldrar fortfarande är gifta med varandra – vad skulle du säga om de skulle skiljas? Du skulle bli minst lika arg som jag.